

képzésre, hanem szinte mindent előadásokkal igyekezett megoldani. Ezzel akarva-akaratlanul passzivitásra kényszerítette a résztvevőket. Másrészt azt sem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a nyáron megjelent a 108/1969. (9) MüM. sz. rendelet, amely a tanfolyami óradíjakat jelentős mértékben megemelte. Nem hinném, hogy bármelyik megye abban a szerencsés helyzetben van, hogy ilyen szempontoktól eltekinthetne.

Nem kis gondot jelent az sem, hogy mi képpen tesszük gyakorlativá szemináriumainkat. A miniszteri útmutató járásoként 1—3 bázisiskola létrehozását javasolja erre a célra. Először mi is úgy terveztük, hogy a szakértői bázisokat ott létesítjük, ahol a személyi és a tárgyi feltételek ezt jelenleg lehetővé teszik. Ebben az esetben azonban — bár a gondolat pillanatnyilag igen praktikusnak tűnik —, a következőkkel kellett számolnunk: nem tudjuk biztosítani, hogy a rendszeresen bemutató tanításokat tartó nevelők megfelelő irányításban részesüljenek. Az igazgatók ezzel a plusz munkával nem terhelhetők, a tanfolyamvezetők pedig csak akkor találkoznak a „bázis” nevelővel, mikor a csoport (terveink szerint kéthetenként) az iskolában tartózkodik. Így nem kap a nevelő rendszeres felkészítést a bemutató órákra. Következésképpen az órák nem biztos, hogy azt adják, amire a tanfolyamnak akkor éppen szüksége van. Másrészt a közlekedési nehézségek miatt nem érnek a résztvevők időben a bázisiskolába, ha az nem központi fekvésű. Jelentős szempont az is, hogy a bázisiskola biztosítson a csoportok számára olyan helyiséget, ahol a bemutató órán kívüli foglalkozásokat lebonyolítják. Ilyen lehetőségekkel pedig kevés iskola rendelkezik. Arra is gondolnunk kell, hogy a kollégák étkezési lehetőséghez jussanak, tehát legjobb a napköziotthonos iskola, amennyiben elég nagy a konyha kapacitása a vendégek rendszeres fogadására. Mindezt összevetve arra a következtetésre jutottunk, hogy egyelőre megelégszünk egy bázisóvodával, két (egy központi fekvésű járási székhelyen levő) általános és egy (ugyanabban a községben működő) gimnáziumi bázissal. Ugyanabban a községben működtetjük a megyei pedagógiai könyvtárat is, ahol a rendszeresen beutazó nevelők a szükséges iroda-

lomhoz hozzájutnak. A három iskola nevelőit alkalmassnak tartjuk arra, hogy megfelelő előkészítéssel és állandó irányítással a gyakorlatvezetés feladatát ellássák, a tárgyi feltételek megteremtésére pedig az illetékes járási művelődésügyi osztállyal együtt minden lehető megteszünk. A bemutató tanításokat tartó (gyakorlatvezető) nevelők irányítását mindkét iskolatípusban egy-egy, csak a továbbképzéssel kapcsolatos feladatok ellátására beállított, második igazgatóhelyettes végzi. Egyikük szeptember 1. óta már működik is, és ebben a tanévben tanfolyamot rendez számukra. A gyakorlatvezetők rendszeres pluszmunkáját havi 150—300 forint tiszteletdíjjal honoráljuk.

Ilyen módon igyekszünk megteremteni a tanfolyamok gyakorlati munkájának feltételeit. A továbbképzési igazgatóhelyettes a pontos tanfolyami programok birtokában mindig arra készíti fel a gyakorlatvezetőket, amire a tanfolyamoknak éppen akkor szükségük van. Emellett lehetőséget is adnak a bázisiskolák a tanfolyami résztvevőknek arra, hogy az új eljárásokat, módszereket, eszközöket gyakorlati tanításban próbálják. Lényegében tehát hasonló szerepet szánunk a bázisiskoláknak, mint amilyen a képző intézmények gyakorló iskoláinak van.

A komplex gyakorlati szemináriumokra vonatkozó terveink, elképzeléseink csak egy részét képezik az egész továbbképzési problematikájának, de pillanatnyilag azt hiszem, ez a forma okozza a legtöbb gondot, fejtörést mindannyiunk számára. Ugyanakkor, mikor nem esküszünk arra, hogy elképzelésünk minden szempontból kifogástalan, bizunk is benne. Tudjuk, hogy az elképzeléstől az eredményes megvalósulásig még nagyon sok és komoly probléma vetődik fel, ami nehezíti a munkát. De azt is tudjuk, hogy ezeket a problémákat csak akkor leszünk képesek megoldani, ha a kezdeti nehézségek ellenére hozzáfogunk, és a munka menete során formáljuk olyanná továbbképzésünket, amely lehetőségeinkkel összhangban áll és igényeinket az eddigieknél jobban kielégíti.

Werner András
Szekszárd

HOGYAN SEGÍTHETJÜK ELŐ AZ ÁLTALANOS ISKOLAI TANULÓK PÁLYAVÁLASZTÁSÁT AZ 1—8. OSZTÁLY TANTERVI ANYAGÁNAK ELVÉGZÉSÉVEL?

A pályaválasztás évente ismétlődő országos, a népgazdaságot, családot, az iskolát az egyént érintő komplex probléma. Iskolai munka, hiszen a tanácsadás és az adminisztratív lebonyolítása az osztályfőnök kötelessége. Komplex jellegű feladat, mert a feladatok sokféle-

ségét felölelő munka, ismerni kell a tanulók személyiségét, azokat a konkrét helyi lehetőségeket, melyek a továbbtanuló vagy közvetlenül munkába álló tanulók számára nyitva állnak. Arra kell törekedni, hogy a tanuló pályaválasztása megfelelően személyi adottsá-

gainak, egybeessen a szülők pályaelképzelései-vel s egyben megfeleljen a népgazdaság érdekének is!

A tanulók személyiségének megismerése első osztálytól kezdve folyik s az osztályfőnöknek is optimális körülmények között 4 év áll rendelkezésére e feladat megvalósítására. A pályaválasztással hetedik osztályban kezdünk foglalkozni a Tanterv előírásai alapján. A 7. osztályban az egyik osztályfőnöki óra témája: „Felkészülés a pályaválasztásra”. Ezen az órán ismertetjük a pályaválasztás alapvető szempontjait: a helyes önismeret jelentőségét, adottságok, képességek számbavételét, hangsúlyozzuk annak fontosságát, hogy igyekezzenek a pályát választók egyéni érdekeit a népgazdaság szükségleteivel összehangolni!

Szülői értekezleten is ismertetjük ezeket a szülőkkel!

8. osztályban egy kötött témájú osztályfőnöki órán, pályaválasztási problémákkal foglalkozunk.

2—3 kötetlen órát fordíthat még az osztályfőnök néhány szakma követelményeinek rövid ismertetésére, egy üzemlátogatás tapasztalatainak megbeszélésére. Ezek után dönt a szülő, a tanuló, hogy milyen pályát választ! Könnyen belátható, hogy ez a kevés idő, csekély információkat adhat meggondolt döntésekhez. Ezért kell a pályaválasztás kérdésével az iskolába lépés napjától tudatosan foglalkoznunk.

Nevelői munkánk során komolyan mérlegeljük, hogy a választott pálya valóban megfelel a tanuló adottságainak, képességeinek. Arra azonban kevés gondot fordítunk, hogy tanulóinknak az egyes foglalkozásokról, a különböző szakmák követelményeiről kellő információik legyenek. S bár tanulóink látásra jól tájékozottak, de ez sok esetben csak felszínes, nem alapos. Ezért történhetett meg az egyik osztályfőnökkel a következő. Egy tanuló, aki a képzőművészet iránt mutatott érdeklődést, az ötvös pályát ajánlja. A tanuló nagy derűség között kijelentették, hogy ilyen szakma nincs is, ma már nincsenek ötvösök!

A pályaválasztás sok fejtörést okoz a tanulóknak is. A választást megkönnyítené az is, ha a különböző életpályákról sokoldalú, alapos ismeretekkel rendelkezne.

A követelmény úgy vélem nem szorul különösebb bizonyításra, egyszerű és könnyen megoldhatóknak látszik. Valójában azonban nem az. A nehézség sokrétű s csak kettőt emelnék ki. Az egyik összefügg napjaink technikai-tudományos fejlődésével. E gyors ütemű fejlődés következményeként egyes szakmák megszűnnek, elavultakká válnak, más meglevők átalakulnak, korszerűsödnek, erősen differenciálódnak. Nehézséget okoz megismerésük a nevelők számára. A másik nehézség az idő kérdése. Hogyan biztosítsuk a tanu-

lónk számára az elegendő időt, hogy megismerhessék az iskolatípusokat, a különféle szakmákat, hiszen 7—8. osztályban kevés órát tudunk e célra fordítani. Elképzelhető, hogy a tájékozódáshoz elegendők a 8. osztályos tanulók számára kampányszerűen szervezett üzemlátogatások az ún. „Pályaválasztási hetek” keretében?

Mivel az általános iskolai tanulók által választott pályák esetében nagyobb részt a szülők véleménye a döntő, a felnőttek szemléletmódját is alakítanunk kell tanulóinkon keresztül. A szülők egyrésze háttérbe szorítja gyermekének érdeklődését, irányultságát valamilyen életpálya felé, nem számol a népgazdaság érdekeivel, hanem azt a szakmát jelöli meg gyermeke számára, amely anyagilag legelőnyösebbnek látszik ma.

Illusztrációként egy felmérés eredményét közlöm egy olyan 7. osztályból, ahol az osztályfőnök a tantervben megjelölt kötött témájú osztályfőnöki órán irányította először tanulóinak figyelmét a pályaválasztás problémájára.

Osztálylétszám: 33

A kérdés az volt, hogy milyen pályán szeretnének dolgozni?

A lány tanulók száma: 18 (55%)

tanár	4
óvónő	2
képzőművész	2
gyermekgondozó- ápolónő	2
orvosnő	1
fodrász, kozmetikus	4
nem tudja	2

A fiú tanulók száma: 15 (45%)

szobafestő	1
tanár	1
műszaki rajzoló	1
autószerelő	11 (33%)
nem tudja	1

A pályaválasztás különösen fiúk esetében mutat rendkívül egysíkúságot, hiszen 33% azonos szakmát kíván választani. Míg a lányoknál a népgazdasági szempontból túlsúlyos fodrász — kozmetikus pályának van nagy vonzása. Az önismeret hiánya, az érdeklődés kialakulatlansága, a barátok vonzereje, a szülők tájékozatlansága vagy túlzott irányítása a divatos szakmák felé — okozhatja az egysíkúságot. Az alapja mégis az, hogy a helyes választáshoz hiányzik a különféle pályák ismerete is. A szülők még az ún. divatos szakmák esetében is csak igen szűk, pályaismerettel rendelkeznek.

Egy másik felméréssel azt szeretném illusztrálni, milyen nagy lehet a szóródás a különböző életpályák felé, ha az osztályfőnök a pályaválasztás kérdését kiemelten kezeli s más tárgyak vonatkozásában szerzett

ismereteket is igyekszik hasznosítani ezen a területen. A felmérés szintén a 7. osztályban történt.

Osztálylétszám: 30

Lányok száma: 16 (53%) Fiúk száma: 14 (47%)

artista	1	nehézszerelő	1
gyors-gépiró	1	autószerelő	1
orvos	1	vízvezetkszerelő	1
óvónő	1	géplakatos	1
tanítónő	1	vasesztergályos	1
tanárnő	2	építész	1
fodrász	3	mérnök	1
cipőgyári munkás	1	tengerész	1
cipőfelsőrész készítő	1	orvos	1
üvegtechnikus	1	állatorvos	1
kereskedő	2	tanár	1
		ügyvéd	1
		nem tudja	1

Ez a felmérés sem hibamentes. Legkirívóbb a lányok nem kívánatos jól kereső fodrász-pálya felé irányulása. Pozitívuma a szakmai irányultság szélesebb skálája, differenciáltsága.

Hogyan tudjuk tanulóink számára az élet-pályákra vonatkozó szélesebbkörű információkat biztosítani anélkül, hogy az általános iskola két utolsó évében ez ne okozzon maximális megterhelést sem a tanulóknak, sem az osztályfőnöknek számára. A feladat megoldását egy másik nevelői feladat analógiájaként vélem megoldani. Az általános iskola célja a tanuló személyiségének fejlesztése, a társadalom szükségletének, célkitűzésének megfelelően. Ez a munka első osztálytól az általános iskola befejezéséig tart. Leggyakorlatibb felhasználása éppen a pályaválasztásnál, a pályaalakmasság elbírálásánál történik. Miért ne lehetne oktató-nevelő munkánkat — mely többek között a munka, a dolgozó ember megbecsülésére irányul — a pályaválasztás problémájával összekapcsolva végezni?

A tanterv adta lehetőségeket a pályaismeret szolgálatába állítva szinte első osztálytól kezdve céltudatosan kellene felkészíteni tanulóinkat életük első nagy döntésére: milyen pályát válasszanak. Az osztályfőnök számára igaz, hogy plusz munkát jelent a tanterv életközelséget jelentő tárgyainak elemzése, de ez a többlet megtérül, mert megkönnyíti a tanulóknak döntését.

Könnyebbé válik az osztályfőnök pályaválasztási tanácsadó munkája, mert csupán azokkal a szakmákkal kell foglalkoznia, ill. ismertetést adnia, amelyek a tantervi anyag során nem szerepeltek.

A tantervi feladatok céltudatos felhasználásával a tanuló érdeklődését már jóval a 8. osztály előtt felkelthetjük az olyan életpályák iránt, amelyek számára optimálisak. Ez a korai felismerés az érdeklődést keltő életpálya követelményeinek ismerete, igen kívánatos tényezője lehet az önnevelésnek. Egyrészt alaposabban igyekszik saját képességeinek meg-

ismerésére, másrészt intenzívebben, tudatosabban formálja önmagát, hogy megfelelően pályaelképzelésének. Ennek eredményeként javul tanulmányi eredménye, fegyelmezettebb lesz magatartása, megfogalmazódik életcélja, személyisége és erőteljesebben formálódik, hiszen életének s minden tettének „értelme” lett. Ezek azok a motívumok, melyek nélkül nincs helyes döntés. Kialakításához egyébként eltérő idő szükséges, de egy biztos, kevés gyerek számára elegendő az a másfél év, amikor az osztályfőnök hivatalosan foglalkozik a pályaválasztásra való felkészüléssel!

A tantervben az életközelséget az 1—4. osztály oktatónevelő munkájában a központi helyet elfoglaló környezetismeret jelenti szoros harmóniában az olvasással. Tanulmányi sétái, kirándulásai biztosíthatják a tanulók számára, hogy minél több életpályáról ismereteket s egyben élményt is szerezzenek. Ha a nevelő a nevelési lehetőségek számbavételénél szem előtt tartja a pályaválasztást s így irányítja a tanulmányi sétát, kirándulást, megfigyelteti az ott dolgozók munkavégzésének módját, személyesen élményt biztosít a tanulóknak a dolgozókkal történő beszélgetéssel.

A dolgozók beszélnek munkájukról, elmondják hogyan választották ezt a pályát, mit nyújt a szakma az egyén számára, mit kíván meg a dolgozótól s egyéb problémákat is megvilágítanak.

Élményszerűen bizonyítható a tanulók számára, hogy — a különböző pályákon dolgozó emberek munkájának megismerése mellett —, csak az lehet boldog, és elégedett, aki munkáját hivatásszeretettel végzi, örömet talál benne! Az első osztályban képessé kell tennünk a tanulókat az aktív megfigyelésre s a látottak tartós megjegyzésére, amit a magasabb osztályokban az írásbeli feljegyzések készítésének igénye követ. Ezt úgy érjük el, hogy minden sétát, üzemlátogatást, kirándulást megbeszélünk. A tanulók szerzett ismereteikről, élményeikről beszámolnak. Itt történik az ismeretek rendszerezése, pontatlan megfigyelések kiegészítése, a lényeg hangsúlyozása. Így érhető el, hogy a tanulók mind-ezekről a szüleiknek is számot adnak s ezzel hozzájárulnak a szülők tájékoztatásához, ami szintén nem elhanyagolható szempont. (A tantervet elemezve a példák nyíregyházi vonatkozásúak ugyan, de abból a megmondoláshoz közlöm, hogy hátha újabb ötletek forrásul szolgálhat.) Már az első osztályban is tudatosan figyeltetjük meg a család munkamegosztását, a családtagok tevékenységét. Második osztályban szélesebb skálájú lehetőségekkel számolhatunk. Az utcai közlekedés megfigyeltetésével megismerhetik a közlekedésben dolgozók, irányítók munkáját. Az erdők fáinak megfigyelésével kapcsolatban az

erdések, a gyümölcsösben tett őszi-tavaszi látogatás a kertészek tevékenységének ismeretét célozza. Az ABC áruház meglátogatásakor az élelmiszer eladásról, az építkezések megtekintése során az építőipar gépekkel dolgozó munkásainak foglalkozásáról nyerne információkat. Harmadik osztályban a kertészek konyhakerti munkáját ismerik meg. A Ságvári Tsz-ben tett látogatás alkalmával ismerkednek meg a növénytermesztési, állattenyésztési, baromfinevelési tudnivalókkal.

Látogatást tesznek a Kisipari Szövetkezetnél: a szabó, bádogos, asztalos, vas, fémipari részleget látogatják meg.

A közlekedésről bővítik ismereteiket, az autóbusz állomást tekintik meg, felkeresik az SZTK gyermekrendelést. Kulturális intézmények közül a könyvtárt és a mozit ismerik meg. Közigazgatásiak közül a tanácsot. Negyedik osztályban a posta rendeltetésével s a telefon kezelésével ismerkednek meg. Vas és edényboltot keresnek fel. A mezőgazdaságra vonatkozó tudnivalókat az állami gazdaságban tett tanulmányi séták alkalmával alapozták meg. Tovább bővítik a közigazgatási, közegészségügyi, kulturális intézmények megismerésének sorát. Megyei tanács, SZTK, múzeum, színház stb.

Szén- és kőolaj-bányászat megismerésére nincs lehetőség, tv-adással, diafilmmel pótolják. Erre az alapozó munkára épülnek fel az 5. osztálytól kezdve a tantárgyak, két alapvető irányultságot követve: ipari és mezőgazdasági gyakorlat s a hozzákapcsolódó természettudományos tantárgyak: fizika, kémia, biológia és tanulmányi kirándulásaival a földrajz. Míg az alsó tagozatban életkori sajátosságokat figyelembe véve — általában a kisipari, tehát a manufaktúra jellegű ipart ismerte meg, 4. osztálytól kezdve megtanul különbséget tenni kézműipar és gyáripar között. (Kisüzem — nagyüzem c. olvasmány.) Ez a munka a felső tagozatban teljesedik ki. A gyakorlati foglalkozás (ipari) elméleti anyaga kapcsolódik nagyrészt a fizikához, így vannak olyan témák, melyeknél lehetőség van a közös üzemlátogatásra. Gyakorlati foglalkozás (ipari) tantárgy tanítása során az 5. osztályban az egyik üzemlátogatást a finommechanikával, a másikat a papírmunkákkal kapcsolatban a dobozüzembe szervezik. 6. osztályban a faipari üzemekbe és az állami gazdaság gépszerelő műhelyeibe tesznek látogatást.

Az utóbbi látogatást a fizika tanárral közösen is szervezhetik a rugók hasznosításának vagy az anyagmegmunkálás módjainak megismerésére. Amennyiben nem szervezik közösen az üzemlátogatást a 6. osztályos fizikával kapcsolatban lehetőség van a Műanyag

Ktsz-ben tanulmányozni az anyagmegmunkálás módjait s az egyik Fényszövetkezetben a fényképezőgépek működését, vagy valamely moziüzemben a vetítőgépeket tanulmányozni. 7. osztályban a Vas és Fémipari Ktsz. műhelyei alkalmasak mindkét tárgy ismereteinek bővítésére. A fizikához még az állami gazdaság gépeinek tanulmányozása szükséges. 8. osztályban mindkét tárgyból közös a transzformátor állomás meglátogatása. Fizikából kiemésül még távíró, telefonközpont, villamos megtekintésével. A gyakorlati foglalkozás (mezőgazdasági) csak 5—7. osztályig kapcsolódik az élővilág tantárgyhoz, a 8. osztályban eltérnek egymástól. 5. osztályban gyakorlati foglalkozások keretében a trágyakészítés, és kezelés tanulmányozásához felkeresik a Kordélyozási Vállalatot. Tavaszi kirándulást a Vörös Csillag tsz-be vezetik a gépi vetés megfigyelésére. 6. osztályban a gyümölcsbetakarítás módját az ÁG. Tangazdaságban szemlélik meg, a tájjellegnek megfelelően az almaszedést. A Faipari üzemet pedig azért keresik fel, hogy a fagegmunkáló gépeket megismerhessék. 7. osztályban felkeresik a Tangazdaság dísznövény kertészetét. Ez az üzemlátogatás és az őszi betakarítási munkák megfigyeltetése összekapcsolható az élővilág talajra vonatkozó részével. Jól hasznosíthatók arra, hogy a talajművelési eszközöket bemutathassák. 8. osztályban a Vörös Csillag tsz-ben ismerkednek meg a tanulók a tsz szervezeti felépítésével, működésével. A második alkalommal a nagyüzemi baromfityenésztést tanulmányozzák a tanulók. Elővilágból 5. osztályban egy méhészetet tekintenek meg, majd a háziállatok témához a Húsipari Vállalatnál részt vesznek egy sertésvágáson és egy baromfinevelő tsz-ben.

Zöldségfélék tanulmányozására piacra, vagy a kertészettel rendelkező tsz-be látogatnak el. Az erdő fáról tanulva a 6. osztályban az erdőbe mennek. Majd a kalászosok és gyomjaik tanulmányozására valamely mezőgazdasági üzem termőterületei a legalkalmasabbak. Halcsarnokban szemléltethetik a különféle halakat, de ahol halgazdaság van, ott intenzívebben megfigyelhető a halászok munkája is. Az élővilág 8. osztályban az emberrel foglalkozik, ennek kapcsán egészségügyi intézményeket látogatnak meg. Bölcsőde, csecsemőotthon, stb. alkalmasak a tipikus női foglalkozások követelményeinek megismerésére. Különben iskolánk éves munkatervébe beépítve a tantervi követelményeket figyelembe véve tervezte meg az iskola vezetősége az iskolai kirándulások rendjét osztályonként! Illusztrációként az 5. osztályban Tokaj a kirándulás helye. Célja: a földrajzi alapfogalmak megismerése, a hazai táj megszerettetésén kívül. (Kirándulási terv.)

A kémiához viszonylag kevés helyi adottsággal rendelkezünk. Egyrészt a Gumigyár bővítési munkálatai miatt nem volt lehető a gyár megtekintése, másféle intézmények olyan kisméretű laboratóriummal rendelkeznek, hogy csak a kis-vegyész szakkör tagjai számára biztosítanak élményszerű látogatást. Ilyen a Homokkísérleti Intézet, Üvegtechnika. Jól hasznosítható üzemlátogatást a Konzervgyárba szervezhet a szaktanár. Annál szélesebb skálájú lehetőséget kínál a közvetlen környék) Demecser, Nyírbátor, Nyírbogdány, Tiszavasvári, Tiszapalkonya stb.) melyek meglátogatása egész napos kirándulás keretében történik.

Nem törekedhettem a tantárgyak mind-egyikének alapos vizsgálatára, más helyi lehetőségek és problémák más tantárgy elemzését kívánják meg. A mezőgazdaság kérdésével talán bővebben foglalkoztam, de tapasztalataim szerint a tanulók nem szívesen választják életpályául. Ezért tartottam fontosnak, hogy a mezőgazdaság fejlődését, a gépésztés, a kemizálás erőteljes térhódítását megismertessük tanítványainkkal, a szülőkkel s eloszlassuk az ezzel kapcsolatos idegenkedést.

Az életpályákhoz szükséges ismeretek meg-

szerezésének módjait vizsgáltam a tanterv végrehajtásával kapcsolatban. Ez az osztályfőnök s a szaktanár számára egyaránt munkát jelent. A szaktanárnak is feladata, sőt kötelessége, hogy szaktárgyán belül tudatosan irányítsa a tanulók érdeklődését, segítse a tanulók pályaválasztását. Az osztályfőnöknek koordinálnia kell a szaktanári tevékenységet. Kiegészítheti évenként 1—2 tervszerűen vezetett üzemlátogatással, melyre osztályfőnöki munkája során lehetősége van. Így vittem el tanulóimat a Házipari Szövetkezet szőnyegszövő és fehérnemű-varró részlegébe, a Cipőgyárba, a Konzervgyárba. Az is kell még, hogy az osztályfőnöki órákon tudatosan hivatkozzunk a sokféle ismeretre, élményre s igyekezzünk a tanulók reális választása érdekében ezeket időnként feleleveníteni.

Igaz, hogy ez a munka az osztályfőnök számára többletet jelent, de megéri, ha segíti tanulóink helyes pályaválasztását, boldogulását, biztosítja, hogy gyermekeink hazánkban és a jövő társadalomnak öntudatos dolgozóivá válhassanak.

Dr. Szegedi Jánosé
Nyíregyháza, Tanárképző Főiskola

KÖZLEMÉNY

NEGYVENÉVES TALÁLKOZÓ

A Polgári Iskolai Tanárképző Főiskolát 1930-ban végzett kartársak számára egy előkészítő bizottság találkozó megrendezését szeretné megszervezni. Negyven év nagy idő egy ember életében, s a négy évtizedes, az egész országban szétszórtan nehéz és komoly pedagógiai hivatásban eltöltött munkaévek után nagyon jelentős és örömet hozó volna ez a találkozó.

Kérjük az 1930-ban végzett kartársakat, jelentkezzenek az alábbi szervezők valamelyikénél, s közöljék, a június 21-re tervezett találkozóra el fognak-e jönni.

Hisszük, hogy hívó szavunk meghallgatásra talál.

A viszontlátásig a szervező bizottság nevében

Kőszegi Endre
igazgatóhelyettes (Szolnok, Kassai úti Ált. Isk.),
Szegfű Endre
nyug. tanár (Bácsalmás, Kossuth u. 56.)